

VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA
500+20 ANYS

HUMBERTO RIVAS

1937
2009

DEL 22 MAIG AL 15 SETEMBRE
SALES ACADÈMIA I ESTUDI GENERAL

VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA
Vicerectorat de Cultura i Esport

Fundación
MAPFRE

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

Comissariat: Pep Benlloch Serrano

L'exposició d'Humberto Rivas aborda el treball de l'artista al llarg de tota la seua trajectòria, que comprèn des dels anys seixanta del segle XX fins a l'any 2005. Rivas és un autor fonamental per al desenvolupament de la fotografia a Espanya a partir de la primera meitat dels anys setanta, quan arriba a Barcelona procedent de l'Argentina, perquè amb ell es produeix una renovació de la fotografia, que entra al camp de les pràctiques artístiques.

Es presenta cronològicament una part de la seua producció procedent de l'Arxiu Humberto Rivas (Barcelona), així com també de les principals col·leccions i museus de l'Estat espanyol que alberguen obres en els seus fons.

Rivas va tenir sempre una visió de futur per a la seua obra: cada vegada que seleccionava una de les fotografies feta amb la seua càmera tenia el costum de positivament diverses imatges. Això ens permet disposar per a l'exposició de còpies originals d'època fetes per l'artista.

La producció fotogràfica d'Humberto Rivas s'emmarca en diferents gèneres fotogràfics, segons la historiografia de l'època, encara que ell no es va sotmetre mai a aquesta classificació, i és d'aquesta concepció d'on arranca la seua aportació a la renovació de la fotografia espanyola. Els seus personatges –que, igual que els paisatges de la ciutat, segons li agradava dir, “em trien per a ser registrats per la meua càmera”– responen a una particular contradicció. Paisatges sense persones i persones sense paisatge; o l'un o l'altre: no mai junts en una mateixa imatge. Som nosaltres, en mostrar la seua obra, els qui inserim els uns en els altres perquè sembla ineludible aquesta unitat que ell tracta sempre de separar. Per això l'exposició mostra un resum dels seus plantejaments conceptuals sobre el subjecte i sobre la ciutat en un continu que s'assembla més al que captem en el nostre trànsit per la vida.

Les seues fotografies ofereixen un treball extremadament descriptiu, però alhora extremadament analític i, tanmateix, molt misteriós. En el seu treball no hi ha lloc per a l'anècdota o l'incident. Per a Rivas la poesia era l'art més proper a la fotografia; així, la seua obra s'alia amb el sentiment de solitud i es produeix un desconcert que sedueix l'espectador.

En les seues imatges sobre la ciutat ens mostra aquesta més com a estructura que no com a teatre de l'escena humana. Es deté en els espais habitats per les ombres: són els seus preferits, perquè constitueixen absències molt presents en la seua particular dissecció de la ciutat.

Al seu torn, porta fins al límit l'art del retrat. L'obsessió per determinats personatges, alguns totalment desconeguts, que se li apareixien com a models de la seua obra, el portava a acostar-s'hi de manera quasi compulsiva fins a aconseguir-ne el retrat, la fotografia de la forma en què ell ja l'havia imaginada interiorment. Com a conseqüència, en els seus retrats trobem també un temps acumulat: no hi ha instant decisiu.

La exposición de Humberto Rivas aborda el trabajo del artista a lo largo de toda su trayectoria, que comprende desde los años sesenta del siglo XX al año 2005. Rivas es un autor fundamental para el desarrollo de la fotografía en España a partir de la primera mitad de los años setenta, cuando llega a Barcelona procedente de Argentina, pues con él se produce una renovación de la fotografía, que entra en el campo de las prácticas artísticas.

Se presenta cronológicamente una parte de su producción procedente del Archivo Humberto Rivas (Barcelona) así como de las principales colecciones y museos del Estado Español que albergan obras en sus fondos.

Rivas tuvo siempre una visión de futuro para su obra: cada vez que seleccionaba una de las fotografías hecha con su cámara tenía la costumbre de positivament varias imágenes. Esto nos permite contar para la exposición con copias originales de época hechas por el artista.

La producción fotográfica de Humberto Rivas se enmarcaría en diferentes géneros fotográficos, según la historiografía de la época, aunque él nunca se sometió a esta clasificación, y es de esta concepción de donde arranca su aportación a la renovación de la fotografía española. Sus personajes que, de igual modo que los paisajes de la ciudad, según le gustaba decir, “me eligen para ser registrados por mi cámara”, atienden a una particular contradicción. Paisajes sin personas y personas sin paisaje; o lo uno o lo otro: nunca juntos en una misma imagen. Somos nosotros, al mostrar su obra, los que insertamos unos en los otros porque parece ineludible esta unidad que él trata siempre de separar. Por ello la exposición muestra un resumen de sus planteamientos conceptuales sobre el sujeto y sobre la ciudad en un continuo que se parece más a lo que captamos en nuestro deambular por la vida.

Sus fotografías ofrecen un trabajo extremadamente descriptivo, pero a la vez extremadamente analítico y sin embargo, muy misterioso. En su trabajo no hay lugar para la anécdota o el incidente. Para Rivas la poesía era el arte más cercano a la fotografía; así, su obra se alía con el sentimiento de soledad produciendo un desconcierto que seduce al espectador.

En sus imágenes sobre la ciudad nos muestra ésta más como estructura que como teatro de la escena humana. Se detiene en los espacios habitados por las sombras: son sus preferidos, porque constituyen ausencias muy presentes en su particular disección de la ciudad.

A su vez, lleva hasta el límite el arte del retrato. La obsesión por determinados personajes, algunos totalmente desconocidos, que se le aparecían como modelos de su obra, le llevaba a acercarse a ellos de manera casi compulsiva hasta conseguir su retrato, su fotografía, de la forma en que él ya la había imaginado interiormente. Como consecuencia, en sus retratos encontramos también un tiempo acumulado: no hay instante decisivo.